

сж въ пълень унесъ, лицата имъ сж бледи, съ изражение на отпадналостъ. „Свърши се“ — издума едната отъ тѣхъ, прекръсти се, цѣлуна иконата и я подаде на момчето. Танцътъ върху огъня завърши. Напрежението отслабна, всички си отдъхнаха. Иконитѣ се занесоха пакъ въ „конака“. Тъмнината на нощта прибра и сетнитѣ зрители на това чудно зрелище. На мегдана остана да тлѣе огнениятъ харманъ...

На сутринята единъ дебелъ пластъ пепелъ напомняше на жителитѣ на село Българи за снощната езическа игра. Поискахме да видимъ следи отъ огъня върху краката на една отъ нестинарkitѣ — никакви белези. Когато играела върху огъня, разправя една нестинарка, виждала „Св. Костадинъ“ като младъ момъкъ, облѣченъ въ блѣскави дрехи, да върви предъ нея и да полива жаръта съ вода. Затова и не чувствувала горещината на огъня. За сжщото видение разправяше и най-старата нестинарка отъ селото, баба Нуна, която вече не играе. Когато запитвахме нестинарkitѣ презъ деня, дали ще играятъ вечеръта въ огъня, казваха: „Ако ни прихване“. Това прихващане можело да стане не само на празника на „Св. Костадинъ“, но и по всѣко друго време.

Нестинарkitѣ сж на особена почитъ въ селото. Ако и да поддържатъ връзка съ християнството, тѣ си живѣятъ съ езическата вѣра. Църквата е една случайна сграда въ това село. Нестинарkitѣ сж и лѣкаритѣ на селото. Единъ боленъ отъ туберкулоза е трѣбвало да се изкачи на най-високата бука, за да оздравѣе. Разбира се, нещастникътъ никога не е могълъ да стигне върха на буката, а още по-малко да оздравѣе. Другъ единъ, боленъ отъ уши, трѣбвало да играе нестинарското хоро. Дърпали го насамъ-натамъ, човѣкътъ вѣрвалъ, че ще оздравѣе, но станало тъкмо обратното.
